

ROK 1986

Hlavná cena XVIII. ročníka Jašíkových Kysúc:
Nitrová Ľuba

Hubert dolu hlavou (Úryvok)

Neviem, či to spôsobil kameň, ktorý sa prikotúlal zhora a pred ktorým si chcel Hubert rukami chrániť tvár, alebo či sa pošmykol na mokrej skale. Zrazu však letel dolu hlavou do priepasti.

Prenikavo som zvrieskla a skôr pudovo ako vedome z celej sily zaryla nechty do lana. O chvíľu som zacítila silné trhnutie a počula som dutý úder. Šialená od strachu som znovu skríkla: „Hubi!“

Nič. Ticho. Len rachot padajúceho kamenia.

„Hubi!“

Ticho.

„Hubička!“

Ticho.

Potom zvuk, ako keď niekto vyplúje požutú žabu a hneď nato hlas: Čo škriekaš, ty koza tatranská, radšej ma drž! Musím sa vymotať z lana.“

„Hubi, čo je s tebou?“ zakričala som znovu.

„Hovno,“ odpovedal podráždene. „Visím dolu hlavou. Len ma drž!“

Držala som lano z celej sily, ale nedalo mi, musela som pozrieť cez hranu výšvihu. Ani nie päť metrov podomnou som videla podošvy Hubertových lezečiek, ako sa pechorili, aby sa dostali do obrátenej polohy. Nemohla som sa ovládnuť, pustila som sa do smiechu.

„Len sa rehoc,“ šomral, keď sa mu podarilo odmotat' si lano spod kolien a zavisnúť na ňom hlavou hore a nohami dolu.

„Počkaj chvíľu, len čo k tebe vyleziem, potom uvidíš!“

„Ach Hubi, milujem ťa,“ povedala som, keď sa jeho doškriabaná tvár zjavila pri mne. „Vyzeral si tak interesantne, keď si visel dolu hlavou! Všet' to ešte niekedy urobíš?“